

РЕШЕНИЕ

№ 7279

гр. София, 24.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 27.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **8768** по описа за **2023** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-чл.228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение № 3769 от 07.08.2023 г., постановено по н.а.х. дело № 3442/2023 г. по описа на Софийския районен съд, СРС, НО, 130-ти състав е потвърдил Наказателно постановление (НП) № 21-4332-014605/15.07.2021 г., издадено от началник група в Отдел „Пътна полиция“ (ОПП-СДВР), с което на М. В. П., ЕГН [ЕГН], на основание чл.175, ал.1, пр.3 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), са наложени административни наказания както следва: 1. "глоба" в размер на 20,00 лева на основание чл. 183, ал.2, т. 11 ЗДвП, за нарушение на чл. 40, ал. 2 от ЗДвП; 2. "глоба" в размер на 200,00 лева на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 ЗДвП, за нарушение на чл. 123, ал. 1, т.1 ЗДвП; 3. "глоба" в размер на 2000,00 лева на основание чл. 174, ал.3, пр. 1 ЗДвП, за нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП; 4. "глоба" в размер на 2000,00 лева на основание чл. 174, ал.3, пр. 2 ЗДвП, за нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП; 5. "глоба" в размер на 300,00 лева на основание чл. 177, ал.1, т. 2 ЗДвП, за нарушение на чл. 150 от ЗДвП

В срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр.чл.63в от ЗАНН, решението е оспорено с касационна жалба от наказаното лице, с искане да бъде отменено, заедно с потвърденото НП.

Наведените касационни основания са по чл. 348, ал.1, т.1 и т.2 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК), вр.чл.63в ЗАНН. Осъществяването им е аргументирано с доводи, че в нарушение на чл. 42, ал. 1, т. 4 от ЗАНН за вмененото нарушение по чл. 150 от ЗДвП в АУАН липсва неговото словесно описание. Липсвала пълна идентичност между АУАН и НП, а в НП липсвало и посочване доказателствата, които подкрепят извода за извършено нарушение. Показанията на св. И. не кореспондирали с останалия доказателствен материал по делото и не следвало да бъдат кредитирани. По отношение на нарушението по пункт 1 от НП сочи, че е налице е неяснота относно механизма на ПТП, тъй като в АУАН и НП било описано, че водачът е реализирал ПТП с два автомобила, като административнонаказващият орган не бил доказал наличие на причинени материални щети и липсвали данни за настъпило пътно-транспортно произшествие (ПТП) по смисъла на § 6, т. 30 от ДР на ЗДвП. По пункт 2 от НП излага, че в АУАН липсвало словесно описание на посоченото нарушение, което водило до нарушение на разпоредбата на чл. 42, ал. 1, т. 4 от ЗАНН. По отношение на пункт 3 и 4 от НП сочи, че лицето не е било поканено да даде проба за алкохол и проба за наличие на наркотични вещества. Отделно от това в АУАН и в НП не било посочено по какъв начин е обективиран отказът на нарушителя да изпълни предписанието за медицинско изследване.

В съдебно заседание пред Административен съд София-град, касатора не се представлява.

Ответникът по касационната жалба- началник група в Отдел „Пътна полиция“ към Столичната дирекция на вътрешните работи, не се явява, не се представлява и не изразява становище по подадената касационна жалба.

Участващият по делото прокурор от С. градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК и тези, за които следи служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, вр.чл.348 и чл.354 от НПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва неблагоприятното за него въззивното решение и срещу акт, подлежащ на касационен контрол. Спазен е и законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, по следните съображения:

Установената по делото от СРС фактическа обстановка, която касационната инстанция в съответствие с чл. 220 АПК, вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН възприема изцяло е, че на 06.07.2021 г., около 19.25 ч. в [населено място],[жк], М. В. П. управлявала лек автомобил "Шкода", модел "Ф.", с ДК [рег.номер на МПС] , собственост на Е. Г. П., ЕГН: [ЕГН], по [улица], с посока за движение към [улица], като срещу блок № 21 при маневра на заден ход и без да осигури лице, което да й сигнализира за опасности при движението на заден ход, реализирала леко ПТП в паркираните автомобили С. с ДК [рег.номер на МПС] и Пежо с ДК [рег.номер на МПС] . След инцидента, П. напуснала мястото на произшествието и паркирала автомобила недалеч от там, а именно пред блок № 25, вход В. Поведението на водача на автомобила е било пряко наблюдавано от св. И. който уведомял на тел. 112. Междувременно пред блок № 21 пристигнали служители на „ОПП“ СДВР, които от свидетели установили фактите. Техни колеги от 06 РУ-СДВР пък открили автомобила, предизвикал ПТП пред блок № 25, вх. В. Видели водача и нейна приятелка, които слезли от автомобила и искали да

се отдалечат от автомобила. Щетите по автомобилите били установени и бил съставен протокол за ПТП. Водачът отказал да бъде изпробван за употреба на алкохол с техническо средство Алкотест дрегер 7510 с фабричен номер 0024 и за употреба на наркотични вещества с „Д. тест 5000“ с номер 0001. Бил е издаден талон за медицинско изследване с номер 087842 за ВМА, но П. не дала проба. Направената била справка с ОДЧ, при която се установило, че П. е неправооспособен водач.

На същата дата свидетелят И. съставил против П. АУАН за нарушение на чл. 40, ал. 2 от ЗДвП, чл. 123, ал. 1, т.1 ЗДвП, чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, чл. 174, ал. 3 от ЗДвП и чл. 150 от ЗДвП. Предявен ѝ на същата дата, като последната е отказала да го подпише. Въз основа на този акт е издадено атакуваното НП.

За да потвърди НП, районният съд е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи в рамките на техните правомощия, при издаването им не са допуснати съществени процесуални нарушения. Приел, че касаторът е осъществил състава на вменените му нарушения, поради което законосъобразно са му наложени наказания.

Решението е правилно.

СРС не е допуснал съществено процесуално нарушение, свързано с процеса на допускане и събиране на доказателствените материали по делото или ограничаващо правото на защита на касатора в настоящото производство. Събрал е всички необходими и възможни за изясняване на делото доказателства и не е допуснал процесуална пасивност в нарушение на задълженията си по чл. 13 и 107, ал.2 и ал.3 НПК, вр.чл.84 от ЗАНН. Обратно на твърденията на касатора, въззивната инстанция не е допуснала съществено процесуално нарушение и при осъществената преценка на събраните по делото доказателствени материали. Касационната инстанция не е оторизирана да контролира спазването на правилата на формалната логика в оценъчната дейност на въззивния съд по отношение на наличната доказателствена маса. АС-София град не може да подменя вътрешното убеждение на контролирания съд по фактите, включени в предмета на доказване, но той е оправомощен да извърши проверка относно изпълнението на процесуалните изисквания, гарантиращи правилното му формиране в съответствие с принципната норма на чл.14 НПК. Вътрешното убеждение е съзнателна увереност, основана на доказателствените материали, събрани и проверени по надлежния ред при обективно, всестранно и пълно изследване на обстоятелствата по делото, анализирани и оценени поотделно и в тяхната взаимовръзка. Нарушение на тези изисквания е налице, когато решаващият съд е игнорирал доказателства /напълно пренебрегнал/, формално обсъдил или недостатъчно преценил някои от доказателствените материали за фактите, включени в предмета на доказване, на което данните по делото категорично не сочат.

Неоснователни са оплакванията в касационната жалба за недоказаност на извършените нарушения поради неправилно установена фактическа обстановка, вследствие неправилна преценка на събраните доказателства. Съгласно чл.189, ал.2 от ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. Така установената от специалния закон доказателствена сила на редовно съставените АУАН, действително не е обвързваща за съда в съответствие с разпоредбите на чл.14, ал.1, чл.305, ал.3 от НПК, вр.чл.84 от ЗАНН и Постановление №10/1973г., поради което във фазата на съдебно оспорване АУАН се цени наред с всички останали събрани по делото доказателства. При положение, че по делото не са събрани други доказателства, които да внасят съмнение относно

описаната в АУАН фактическа обстановка и достоверността на събраните гласни доказателства, правилно решаващият съд я е приел за установена по несъмнен и безспорен начин.

Не се споделят възраженията на касатора за колебливи и противоречиви показания на свидетеля Г. И.. Напротив във въззивното производство не са събрани и приети други доказателства, които да оборват констатациите и извода на органа за извършените нарушения. Анализирайки показанията на св.И., СРС е подбрал много внимателно и задълбочено и е направил законосъобразни правни изводи на базата на заявеното от него, ръководейки се от разпоредбите на чл.117 и чл.118 НПК. Дадените сведения са достоверни и са в пълна корелация с останалия доказателствен материал, а и самият свидетел има лични възприятия за настъпилите факти и от тях по несъмнен начин се установява начинът на извършване на нарушенията и участието на П. в него. Компетентен да прецени доказателства е само съдът и то след като са събрани и проверени всички доказателства, след съпоставката им с целия доказателствен материал. Правилно в тази посока е установено от съда, че показанията на този свидетел са напълно изчерпателни, логични, безпротиворечиви и взаимно допълващи се досежно релевантните към съставомерността на нарушенията обстоятелства. Те са в неразривна връзка и с писмените доказателствени източници, като не се опровергават по какъвто и да е начин при съотнасянето им едни с други.

Споделят се и изводите на районния съд, че при съставяне на акта и издаване на обжалваното наказателно постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения, опорочаващи административнонаказателното производство. Както в АУАН, така и в НП е налице конкретно описание на констатираните нарушения и относимите обстоятелства, при които са били извършени. Налице е съответствие между словесното описание на нарушенията и правната им квалификация.

Не е допуснато и второто релевирано с касационната жалба основание по чл.348, ал.1, т.1 НПК, вр.чл.63в ЗАНН-нарушение на закона.

По отношение на първото вменено нарушение по чл. 40, ал. 2 от ЗДвП, правната квалификация на деянието съответства на описаните в акта и наказателното постановление факти, подкрепени от доказателствата по делото. Санкционната норма е определена правилно и наказанието е наложено във фиксирания в закона размер. Аргументирано съдът е приел, че от обективна страна е допуснато нарушение на чл. 40, ал. 2 от ЗДвП, който въвежда задължение за водача по време на движение назад непрекъснато да наблюдава пътя зад превозното средство, а когато това е невъзможно, да осигури лице, което да му сигнализира за опасности.

Противно на изложените в касационната жалба доводи от касатора, който не отрича обективните си действия във връзка с това нарушение, са налице съставомерните признаци на това деяние. Задължението по чл.40 ал.2 от ЗДвП се състои в извършване на безопасно движение назад при непрекъснато наблюдение на пътя от водача, за да не създаде опасност или затруднение за другите участници в движението. Фактът, че е настъпил удар между автомобила, който се е движил на заден ход и друго пътно превозно средство в статично състояние, намиращ се зад него, доказва неизпълнение на задължението по посочената разпоредба за безопасно извършване на маневрата „движение назад“.

Не се споделя и възражението за липсата на данни за настъпило пътно-транспортно произшествие (ПТП) по смисъла на § 6, т. 30 от ДР на ЗДвП и за наличие на причинени материални щети. По делото са налице доказателства за

виновно осъществено деяние, несъобразено с правилото на чл.40, ал.2 от ЗДвП. Установен е свидетел-очевидец, който е възпроизвел непосредствени впечатления от същото, а претърпените в следствие на ПТП имуществени вреди са описани в Протокол за ПТП №1790898 от 06.07.2021 г. и Протокол за ПТП №1790897 от 06.07.2021 г., поради което за съда не възниква съмнение защо органите на МВР са приели, че водачът е извършил простъпката, описана от НП.

В съответствие със събраните по делото доказателства СРС е приел, че вмененото на наказаното лице нарушение по т.2 от НП правилно е квалифицирано като такова по чл.123, ал.1, т.1 ЗДвП. Според сочената за нарушена разпоредба водачът на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, е длъжен без да създава опасност за движението по пътя, да спре, за да установи какви са последиците от произшествието. Санкционната норма на чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП предвижда лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 до 6 месеца и глоба от 50 до 200 лв. за водач, който наруши задълженията си като участник в ПТП. Безспорно е доказано, че М. П. не е спряла да установи последиците от ПТП, а вместо това е напуснала местопроизшествието (потвърждава се и от свидетелските показания и от описаното от протокола за ПТП, където са посочени щети, иначе какви са точно е без значение за състава на нарушението). Същата не е проверила какви са последиците и дали има причинени щети и пострадали хора, като по този начин съвсем съзнателно е нарушила разпоредбата на чл.123, ал.1, т.1 ЗДвП, като нито е известила служителите на отдел „ПП” при СДВР, нито е изчакала пристигането им. НП съдържа описание на всички правно значими факти и обстоятелства, за които е ангажирана административно наказателната отговорност на нарушителя, поради което нито е нарушено правото на защита на санкционираното лице, нито пък е пречка да се осъществи контрол за законосъобразност на оспореното наказателно постановление. Доказателства в подкрепа на твърденията си касаторът не е ангажирал. По отношение на нарушенията по пункт 3 и 4 от НП настоящият състав намира следното:

За осъществяване на административнонаказателния състав по чл.174 ал.3 от ЗДвП, е необходимо водачът да откаже да бъде изпробван за употреба на алкохол и/или наркотични вещества и техни аналози едновременно и по двата посочени в чл.174, ал.3 от ЗДвП начина, подробно регламентирани в Наредба №30/2001 година - за реда за установяване употребата на алкохол или друго упойващо вещество от водачите на моторни превозни средства. Тези два релевантни отказа са обективирани, посочени и приети за доказани от въззивната инстанция: както отказът да бъде изпробван за употреба на алкохол (пункт 3 от НП) и наркотични вещества и техни аналози (пункт 4 от НП) с технически средства - посочени в АУАН, конкретизирани като тип и номер, така и отказът за даване на проба кръв, което е неизпълнение на предписание за медицинско изследване (по смисъла на чл.174 ал.3 от ЗДвП), на концентрацията на алкохол в кръвта и за установяване на употребата на наркотични вещества от касатора.

Установената фактическа обстановка осъществява от обективна и субективна страна нарушението по чл. 174, ал.3 от ЗДвП, предмет на административното наказателно обвинение. П. е поканена да бъде изпробвана за употреба с техническо средство, но е отказала. Посоченото обстоятелство се потвърждава както от писмените доказателства по преписката, така и от Докладна записка от 06.07.2021 г. и Сведение от същата дата на В. М., поради което възражението в тази насока е

неоснователно. Не е изпълнила и предписанието за медицинско изследване на концентрация на алкохол в кръвта ѝ, като не се е явила в лечебното заведение за даване на кръвна проба. По този начин последната е извършила две нарушения, както е прието в Тълкувателно решение № 13 от 20.12.2021 г. на ВАС по т. д. № 1/2021 г., ОСС, I и II колегия.

За всяко от нарушенията са предвидени кумулативно административни наказания „лишаване от право да управлява моторно превозно средство“ за срок от две години и „глоба“ в размер на 2000 лв. В случая административнонаказващият орган правилно е наложил за всяко от нарушенията единствено „глоба“ в абсолютно определения размер от 2000 лв., тъй като неправооспособен водач няма как да бъде наказан с „лишаване от право да управлява моторно превозно средство“.

В оспореното решение съдът е направил вярното заключение, че в случая не е спазена нормата на чл. 150 от ЗДвП, предвиждаща, че всяко пътно превозно средство, което участва в движението по пътищата, отворени за обществено ползване, трябва да се управлява от правоспособен водач, освен когато превозното средство е учебно и се управлява от кандидат за придобиване на правоспособност за управление на моторно превозно средство по време на обучението му по реда на наредбата по чл.152, ал.1, т.3 и при провеждането на изпита за придобиване на правоспособността по реда на наредбата по чл.152, ал.1, т.4. Отсъствието на изискуемата по силата на правната норма правоспособност при управление на МПС, обуславя прилагането на санкционната норма на чл.177, ал.1, т.2, предл.1-во ЗДвП, а именно налагане на административно наказание „глоба“ в размер от 100 до 300 лева.

Касаторът е осъществил вмененото му административно нарушение, тъй като на посочената дата и час в [населено място] е управлявал МПС без да е правоспособен водач, като фактът на извършеното административно нарушение се установява безспорно от събраните писмени и гласни доказателства пред въззивната инстанция. В случая глобата е наложена в максималния предвиден размер като това наказание, както правилно е отбелязал решаващият съд, е съответно на извършеното нарушение с оглед високата обществена опасност на извършеното деяние. Налице са данни, че касаторът многократно е наказван за нарушение на ЗДвП, като с наложените ѝ до момента наказания не са постигнати целите по чл. 12 от ЗАНН.

Не е налице и соченото нарушение на чл. 42, ал. 1, т.4, т.5 и т.6 от ЗАНН. АУАН е издаден писмено с всички задължителни реквизити. Фактическото описание на нарушението отговаря на изискванията на чл.42, т.4 ЗАНН – в него ясно и точно е посочено, че на 06.07.2021 г., около 19.25 ч. в [населено място],[жк], М. В. П., като неправооспособен водач, управлявала лек автомобил "Шкода", модел "Ф.", с ДК [рег.номер на МПС] , собственост на Е. Г. П., ЕГН: [ЕГН], по [улица], с посока за движение към [улица], като срещу блок № 21 при маневра на заден ход и без да осигури лице, което да ѝ сигнализира за опасности при движението на заден ход, реализирала леко ПТП в паркираните автомобили С. с ДК [рег.номер на МПС] и Пежо с ДК [рег.номер на МПС] . Така са конкретизирани всички обстоятелства, относими към всички признаци от обективната страна на санкционния състав по чл.177, ал.1, т.2 ЗДвП. Тази фактическа конкретизация с оглед вида на нарушението

отговаря на изискуемата се от закона, съгласно чл.42, т.4 ЗАНН.

Като е достигнал до същите изводи въззивният съд е постановил правилно решение. В рамките на заявените касационни основания и при извършена служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира основание за нищожност, недопустимост или неправилност на решението на СРС, поради което и на основание чл.221, ал.2 АПК вр. чл.63 ЗАНН същото следва да бъде оставено в сила.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 221,ал.2, предл.1 от АПК, вл.чл.63, ал.1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд София-град, XII-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3769 от 07.08.2023 г., постановено по н.а.х. дело № 3442/2023 г. по описа на Софийския районен съд.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.